

Hvis man valgte en Fremgangsmaade, der fører til, at Skovenes Jordværdi sættes lig — eller dog væsentligt lig — Ejendomsskyldværdien, maatte man være betænkt paa at skaffe Skovene en Skattelettelse, og der kunde da vel navnlig være Spørgsmaal om en procentvis Nedsættelse af Skattegrundlaget, hvilket dog formentlig vil give en alt for grov Gennemsnitsregel.

Efter det ovenstaaende vil man med Bibeholdelse af Regelen i det nu forelagte Lovforslag formentlig kunne nøjes med de ovenfor nævnte Ændringer i Finansministeriets Regler for Jordvurderingen.

Et Mindretal paa 6 Medlemmer indenfor Raadet formener, at de paagældende Spørgsmaal maa besvares som anført i det medfølgende Bilag.

Til Skattedepartementet.

Et Mindretal af Raadet, bestaaende af Medlemmerne Godsinspektør Berthelsen, Folketingsmand Jacob Christensen, Folketingsmand Martin Hansen, Landstingsmand Mads Jensen, Kontorchef Olsen og Folketingsmand Wilmann, formener, at Regelen om Ansættelsen af Jordværdien bør formes saaledes for Fredskov samt Statens Skove, for saa vidt disse ikke ligger hen til en i økonomisk Henseende bedre Anvendelse end Skovdrift:

„Jorden ansættes til den Værdi, som den maa antages at have, naar den hører til et Skovbrug i almindelig god Drift og med regelmæssigt Aldersklasseforhold, og idet Skovens gennemsnitlige Renudbytte lægges til Grund for Ansættelsen. Jordværdien kan dog ikke sættes til et højere Beløb end Vurderingssummen til Ejendomsskyld med Fradrag af Bygningernes antagelige Værdi“.

Idet Mindretallet fremhæver, at man indenfor Over-Skyldraadet fra alle Sider er enig om, at Grundværdien af Skoven ikke kan sættes lig med Værdien af den nøgne Skovjordbund, naar Træbestanden helt tænkes fjernet, skal man til nærmere Begrundelse af Mindretallets Forslag fremsætte følgende Redegørelse:

Mindretallet kan ikke være enig med Flertallet med Hensyn til dets Udgangspunkt for Udfindelsen af Skovbrugs Jordværdi, nemlig at der skal foretages en Adskillelse af Værdien af Jord og af Værdien af den paa Jorden værende Bevoksning, og at Jordværdien derfor maa være mindre end Skovens Handelsværdi, fordi denne omfatter saavel Jord som Træbestand.

Efter Mindretallets Opiættelse maa Regelen om, at Jorden ansættes til den Værdi, som den antages at have, naar den anvendes til god Skovdrift, føre til, at man som Grundlag for Ansættelsen maa danne sig et Skøn over, hvad Jorden ved en almindelig god Drift kan frembringe af Produkter, og hvilken Indtægt disse kan give. Forholdet er her ved Skovbrugsejendomme ganske svarende til, hvad der gælder for Landbrugsejendomme. Naar Jordværdien for disse sættes efter, hvad Jorden kan anses værd i Handel og Vandel, naar den hører til en middelstor Bøndergaard i middelgod Kultur, maa denne Værdi formentlig være betinget af Jordens indtægtgivende Evne som Produktionsfaktor i et saadant Brug. Der er mellem Skovbruget og Landbruget formentlig kun den Forskel, at Omdriften ved Skovbruget er saa langt større, og at Udtagelsen af Produkterne ved Skovbruget ligesom Udgifterne ved Produktionen fordeler sig forskelligt paa Omdriftens Aar for det enkelte tilplantede Stykke Jord.

Naar Jordens produktive Evne i et Skovbrug skal bestemmes, gaar Flertallet, saa vidt Mindretallet efter de første Forhandlinger kan forstaa, imidlertid ud fra, at Udbyttet af Skovningen i Omdriftsperioden maa anses ikke blot som Jordens Produktion af Træ, men ogsaa som Udbytte af en særlig „Trækapital“, og at der maa bortses fra Udbytte af denne sidste ved Fastsættelsen af Jordens Værdi. Denne Opiættelse har Mindretallet ikke kunnet tilegne sig, og dens Urigtighed vil fremgaa, naar man tænker sig Forholdet ved et Stykke Jord, der tilplantes med Skovtræer, og hvor Driften fortsættes, indtil Skoven er moden og kan afdrives. Her er Forholdet, efter hvad der fra sagkyndig Side er oplyst, det, at der i en længere Aarrække